

LBBRIS

We know
books

Georgios G. Psaltakis

A fost minunea Maicii Domnului

50 de întâmplări adevărate

Traducere din limba greacă:

Cristian Spătarelu

EDITURA EGUMENITA

2020

Cuprins

A fost minunea Maicii Domnului	5
La agheasma Maicii Domnului	9
„Slăvește-o și tu împreună cu noi...”	13
„O s-o duc, chiar și moartă...”	17
La turnurile lui Karaiskakis	21
Iconița Maicii Domnului	25
„Nu face semnul Crucii copiilor mei!”	29
Anevrismul nu se mai vede	32
Cablul	36
Am fi devenit cu toții artificii	40
Lamele	43
Am venit să-mi cer iertare	47
A îngenuncheat împreună cu ei	51
Plângeau de bucurie	56
De ce, buna mea bunică?	60
Nici la înmormântarea lui!	65
Minunea Maicii Domnului Faneromeni	70

Se ruga tot satul	75
„Grec? Ortodox?”	79
Taximetristul și portofelul	84
Tractorul și remorca	88
Cu ce e de vină Maica Domnului?	91
Am responsabilități	95
„Unchiule, m-am împărtășit!”	98
În Grădina Maicii Domnului	103
Există și alte vârfuri	107
Termitele și icoana Maicii Domnului	111
Icoana ei a rămas neatinsă	115
Au adus-o iarăși la biserică	118
Vreau să mă împărtășesc!	122
Darul neobișnuit	126
Nu mă vând!	131
Maica Domnului ne-a adus!	135
Dumnezeu și vede, și aude	139
Am avut un cinematograf	144
Nu plec așa de la spital!	148
Cu puțin înainte de a se rupe firul vieții	153
Răsplata	158

În timpul Liturghiei	162
„Pentru că nu am un frățior...”	166
„Lasă-mă să-ți sărut mâinile!”	170
Mama	175
Minunea Maicii Domnului Triherusa (Cea cu trei mâini) și a Sfântului Dimitrie	179
De ce plângi?	183
Primul act notarial	188
„Mâna îmi ardea...”	192
Răsplata pentru iubirea ei	195
Au prăznuit Paștile	199
Rugăciunea copiilor nevinovați	203
S-a întors tatăl risipitor	207

Traducerea s-a făcut după originalul în limba greacă:

Γεωργίου Γ. Ψαλτάκη
ΗΤΑΝ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
Αδελφότης Θεολόγων "Ο Σωτήρ"

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

ISBN 978-606-550-390-8

A fost minunea Maicii Domnului

Așezați în băncile Școlii Catehetice a unei parohii centrale din Atena, câteva zeci de copii de gimnaziu stau cu gurile căscate în fața profesorului lor de cateheză. Acesta, un tânăr absolvent al Facultății de Teologie, având ca izvor de inspirație întâmpinarea entuziastă a icoanei Maicii Domnului „Axion Estin” din Sfântul Munte de către credincioșii din Tesalonic, le vorbește copiilor cu inima înflăcărată despre Maica Domnului.

La câțiva pași mai încolo stă și urmărește lecția și preotul bisericii, un cleric evlavios în vârstă, care de decenii slujește Domnului în această parohie. Privirea lui experimentată cade în chip discernător când asupra copiilor, când asupra profesorului, slăvindu-L tainic pe Dumnezeu pentru ceea ce vede în fața sa.

Lecția se apropie de sfârșit. Ultimele întrebări și nedumeriri ale copiilor au primit deja răspunsurile. Însă, înainte de a se ridica pentru rugăciunea rânduită, profesorul s-a întors către preot și către copii și a adăugat:

– După cum vedeți, copii, astăzi avem bucuria deosebită să fie împreună cu noi și părintele nos-

tru duhovnicesc, cuviosul Vasile, care ne iubește mult și se îngrijește ca lecțiile noastre de cateheză să se desfășoare bine. Mulțumindu-i pentru iubirea lui, aș vrea să-l rog să ne spună un cuvânt de folos. Vreau să fiți cu toții atenți la ceea ce ne va spune.

Preotul s-a ridicat de pe scaunul lui și, făcând doi-trei pași, s-a așezat impunător în fața copiilor, care îl priveau în ochi.

- Mi-a plăcut mult, dragii mei, a început cu glasul lui pătrunzător, lecția pe care ați urmărit-o astăzi. Nu vreau să spun multe pentru a nu vă oboși. Însă, întrucât ați vorbit despre harul făcător de minuni al Maicii Domnului, vă voi povesti pe scurt ceva care mi s-a întâmplat chiar mie.

Eram de vârsta voastră. În ținuturile mele natale, la Mesolongi, pe care cu siguranță îl cunoașteți și din istorie, a izbucnit atunci cumplita febră neagră, care-i secera pe locuitorii de acolo. Mureau mulți în fiecare zi.

Printre victimele potențiale eram și eu. Întins în pat, cu febră mare și dureri de cap, îmi așteptam ceasul. Cei din familia mea mă socoteau deja pierdut. Îmi cumpăraseră și un costum nou ca să-l port în coșciug. Până atunci nu purtasem costum nou. Părinții mei erau săraci și aveau mulți copii. Purtam hainele fraților mei mai mari.

Așadar, într-o zi, pe când toate semnele arătau că aveam să mor, am auzit clopotele bătând. Adușeseră la Mesolongi de la Mănăstirea Prusos, icoana Maicii Domnului, și se făceau paraclise în fiecare seară, pentru ca orașul să se izbăvească de boala

ucigătoare. Așadar, după cum spuneam, pe când toată lumea aștepta să-mi dau sufletul și nu mai comunicam aproape deloc cu cei din jurul meu, am auzit adânc în mine clopotele. Mi-am deschis ochii și, văzând că ai mei mă înconjuraseră cu ochii în lacrimi, am întrebat:

- De ce bat clopotele?

- Au adus-o pe Maica Domnului Prusiotissa la biserica Sfântului Spiridon și se fac paraclise pentru ca orașul să se izbăvească, mi-a răspuns îmbujorată de plâns sora mea.

Mama lipsea de acasă. Plecase mai devreme la paraclis, să se roage pentru mine.

În clipa aceea, am simțit că-mi revin puterile. Mi-am făcut semnul Crucii, am dat cearceaful la o parte și am stat în șezut. Ai mei, necrezându-și ochilor, au început să-și facă semnul Crucii și s-o preamărească pe Maica Domnului. Nu mai aveam deloc febră. Mă simțeam cu totul bine. A fost minunea Maicii Domnului! Preamărit să fie numele ei!

În aceeași seară, un vânt cumplit a rupt aproape toți copacii din Mesolongi și în ziua următoare n-a mai murit nimeni de acea febră groaznică. Maica Domnului a izgonit departe blestemata boală.

Când mama s-a întors acasă și m-a văzut, a înnebunit de bucurie. A pus untdelemn proaspăt în candela din fața icoanelor și a rămas multă vreme din noapte ingenuncheată, mulțumindu-i Maicii Domnului.

Săptămâna următoare m-a luat și am mers împreună la mănăstirea din Prusos, sus pe munții Evri-

taniei. Acolo, la icoana Maicii Domnului, pe care o puseseră la locul ei, și-a dăruit verigheta, Crucea pe care i-o dăduse tatăl ei și alte obiecte din aur.

De atunci am mers de multe ori la Maica Domnului Prusiotissa și l-am cunoscut pe cuviosul egumen al mănăstirii, părintele Constantin, care m-a ajutat și pe mine, precum și pe mulți alții, să-L iubesc pe Hristos și să iau calea lui Dumnezeu.

Iar, dacă astăzi sunt în fața voastră, preot și liturghisitor al unei biserici închinată Maicii Domnului, asta o datorez, dragii mei, harului ei. Însă să nu vă obosesc mai mult. Să aveți binecuvântarea Maicii Domnului! Mult spor în toate! Dumnezeu să fie cu voi!

Copiii au rămas nemișcați. Pe fața lor se citea că voiau să audă mai multe. Parcă n-ar fi vrut să plece. În ziua aceea inimile lor se umpluseră cu harul ne-grăit al cerului.

La agheasma Maicii Domnului

Nu mă mai întâlnisem de zece ani cu Dimitris. Pe vremea când studiam la Facultate, am lucrat împreună la o tipografie. După ce ne-am luat diplomele, fiecare a apucat pe drumul său.

Și l-am revăzut pe bunul meu coleg cel serios și zgârcit la vorbă, într-o după-amiază ploioasă, în fața Mitropoliei. Ne așteptam rândul pentru a ne închina la icoana „Axion Estin”. Avea umbrela deschisă, la fel ca mine și ca mulți alții, și am făcut aproape trei ore până când am ajuns în fața sfintei icoane, care fusese adusă din Sfântul Munte.

Când am ieșit din sfânta biserică, ploaia încetase și am zis să ne plimbăm puțin ca să ne amintim de cele din trecut. Puțin mai jos, am intrat la o cofetărie ca să luăm prăjituri și am continuat discuția despre manifestările de cinstire ale poporului nostru pentru icoana Maicii Domnului.

– Ia spune-mi, l-am întrebat la un moment dat, ce mai știi despre Maica Domnului Prusiotissa? Îmi amintesc că ne-ai spus că mergeai deseori acolo. Eu n-am mai mers de trei ani. Am fost atunci într-o excursie cu școala. Tu mergi acolo ca atunci, în fiecare vară?

– Nu lipsesc niciodată de la praznicul ei. Am făcut o făgăduință și până acum, slavă lui Dumnezeu,

am păzit-o cu sfințenie. Atunci merg, de altfel, și la rudele mele la Karpenesi și mă odihnesc. Și dacă tot am deschis discuția, să-ți spun și o întâmplare pe care am auzit-o acolo anul acesta.

Era un tânăr dintr-un sat din Evritania, care lucra la Atena. Odată a fost lovit de o boală de piele cumplită. Toată fața i se făcuse rană. Doctorii au spus că boala lui este rară. Și-a luat concediu medical pentru o perioadă și a rămas închis în camera lui, la parterul unui bloc, plângând pentru starea sa. Mergea din când în când la spital, dar nu vedea nicio ameliorare. Pasărea neagră a deznădejdiei i-a acoperit inima cu aripile ei. Nu mai avea chef de viață. Își vedea toate visele lui prăbușindu-se.

Când a aflat acest lucru mama lui de la țară, inima i s-a frânt de durere și nu-și mai găsea liniștea. Însă, în marea ei suferință, credincioasa săteancă și-a amintit de Maica Domnului Prusiotissa. Și, în ziua următoare, dis-de-diminează, a plecat la mănăstire.

Ți-o spun în câteva cuvinte, a zis prietenul meu, întrerupându-și povestirea, ca să nu vorbesc mult și să întârzie din cauza mea, că poate ai treabă.

- Nu-i nicio problemă, i-am răspuns. Spune-o așa cum vrei. Treburile, oricum, nu se termină niciodată.

- Așadar, a continuat Dimitris, a rămas îngeuncheată în fața icoanei Maicii Domnului, acolo la mănăstire, tot restul zilei. Noaptea a petrecut-o aproape trează, iar dimineata a mers la biserică având privirea ațintită tot timpul la chipul Maicii Domnului. A lăsat în sfintele ei mâini problema fiului său.

După ce s-a terminat Liturghia, s-a dus la preot și s-a spovedit. Iar în ziua următoare, s-a împărtășit cu evlavie cu Preacuratele Taine. Și a continuat rugăciunea fierbinte timp de zece zile în fața icoanei, fiindcă l-a rugat pe egumen s-o găzduiască zece zile la mănăstire, ajutând la diferite treburi. După ce și-a încheiat făgăduiala, a luat autobuzul și a mers îndată la Atena. Și, luând un taxi de la autogară, a ajuns direct în casa unde ședea fiul ei.

Fiul ei a fost surprins de vizita neașteptată. Mama lui l-a îmbrățișat și a început să-l sărute și să-i scalde în lacrimi fața plină de răni. După aceste prime emoții, i-a spus scopul venirii ei.

- Măine, foarte de dimineată, vom pleca la mănăstirea Maicii Domnului Prusiotissa. Vom merge la Maica Domnului și ea te va face bine.

- Ce spui, mamă?! Eu vreau să mă duc mâine iarăși la spital, pentru că am dureri mari, și tu îmi vorbești de o călătorie?

- Vom face cum îți spun! Vom merge mâine și vei vedea că toate se vor rezolva.

Femeia a insistat și, după două zile, mama și fiul, printre mulți alți închinători din diferite părți ale țării, stăteau duminică dimineata cu evlavie în fața icoanei Maicii Domnului...

Sfânta Liturghie se apropia de sfârșit. Mama lui, care de trei zile nu băgase nicio îmbucătură în gură, s-a împărtășit iarăși cu credință. Și, îndată ce s-a terminat Liturghia, l-a luat pe fiul ei, care avea mereu fața acoperită cu o batistă, și au mers la agheasma Maicii Domnului. Lume multă era adunată acolo. Unii beau

agheasma, alții își stropeau puțin și capetele, iar alții puneau agheasmă în sticlute, pentru a o lua cu ei.

- Hai, fiule, stropește-ți puțin fața cu agheasmă, a zis credincioasa mamă.

- Ce spui, mamă? Doctorii mi-au zis să nu dau cu apă rece pe răni.

- Nu-ți fie teamă! N-o să pățești nimic. Iar dacă vei muri aici, vei muri în brațele mamei tale și în casa bunei noastre Maici. Te rog, stropește-ți puțin fața, fiule...

La insistențele ei, a luat puțină agheasmă în palmă și și-a dat cu ea pe față.

În aceeași zi pe la amiază, au luat binecuvântarea egumenului și au plecat pe jos spre satul lor. Și, pe când mergeau, a venit răspunsul Maicii Domnului la rugăciunile credincioasei mame. Precum odinioară cu cei zece leproși, fața celui bolnav s-a curățit pe drum și pielea i s-a făcut ca a unui copilăș...

Nebună de bucurie, mama, când a ajuns acasă, a căzut în fața icoanelor și o preamărea încontinuu pe Maica Domnului. Împreună cu ea, plângea și îi mulțumea Maicii Domnului și fiul ei. Se simțeau ca și când ar fi trăit în ceruri. O nouă viață începuse pentru fiul ei. O viață în bucuria Maicii Domnului.

- Slăvit să fie numele lui Hristos și al Preasfintei Lui Maici, am spus emoționat, și l-am rugat pe cofetar să-mi facă nota de plată.

După ce mi-am luat rămas bun de la Dimitris și am apucat-o pe drumul spre casă, mi-am simțit inima plină de prezența Maicii Domnului. Minunea pe care am auzit-o, împreună cu cele văzute acolo la Mitropolie, m-au făcut s-o simt lângă mine.

„Slăvește-o și tu împreună cu noi...”

Nicos, un om cu inima bună din Roumelis, trecea prin niște zile cu adevărat grele. Cei patru copii ai lui, doi băieți și două fete, crescuseră destul de mari și, împreună cu ei, crescuseră și nevoile lor: școală, haine, mâncare și o mulțime de alte cheltuieli îi împovărau umerii pe zi ce trecea.

Nu avea multe ogoare proprii. De aceea, era nevoit să lucreze și pe ogoare străine pentru a o scoate la capăt. Uneori săpa în bătaia soarelui, iar alteori stropea, cu rezervorul în spate, udând totodată pământul și cu sudoarea lui.

Deseori simțea că mâinile și picioarele îi amorțeau de multa oboseală. Iar când se pune seara în pat să se odihnească, greu îl lua somnul din cauza grijilor.

În ceasurile acelea, găsea prilej și Ispititorul să-i aducă o mulțime de gânduri în minte. Însă Nicos nu-l lăsa să-i cuprindă mintea. Când simțea că nu mai suportă, sărea din pat, îngenunchea la icoanele luminate de lumina blândă a candeliei și începea să se roage cu lacrimi în ochi.

Avea o evlavie deosebită la o icoană mică de lemn a Maicii Domnului Prusiotissa. O luase de la